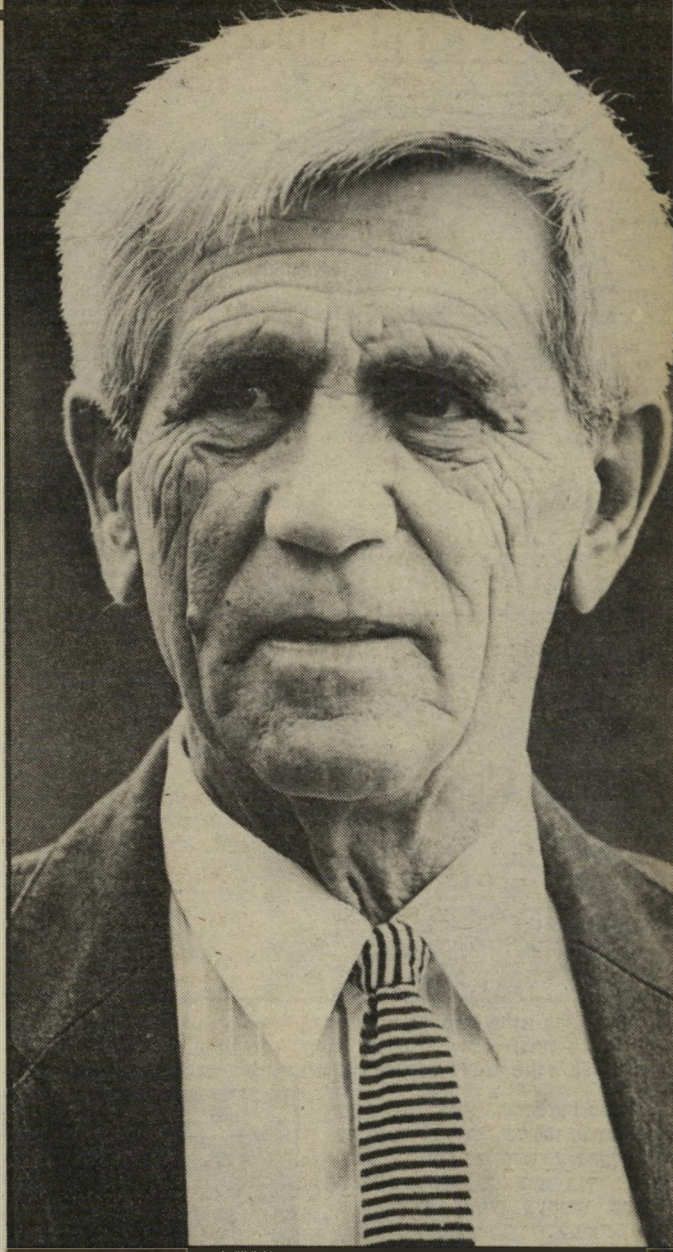

**"טדי קולק, צייץ' ואל' דיין גירשו אותי
מישראל!" אומר יוסף מילוא בדברי-אישום
חמורים, בשופכו את ליבו באוזני "העולם הזה"**

"לא רוצים אותי מה!"

מילוא בתפקידו בסרט
איזא התרגשות! מישהו בארץ זוכר אותי!"

הוא כבר לא איש צעיר. אחרים נגילו כבר פרשו לגימלאות. קמים מאוחר, קוראים עיתון, מטיילים עם הנכדים. יוסף מילוא עדיין אין נכדים מבנו אורנה. לעומת זאת יש לו מפיץ ובימאי, שאמרו לו להיות מוכן לציי לומים כ-5 שבועות. יבואו לקחת אותו. ב-9 הגעתי גם אני לאתרי-הצילומים של עד סוף הלילה — פאב בצפון תל-אביב. בפנים המולה. צלמים ועוד ריצלמים, כימאי ועוורירי-כימאי, מאפי רים ותפאורנים ומי לא. את יוסף מילוא מצאתי יושב מחוץ לפאב על המידרכה. מסתכל על בוקר תל-אביבי, התיישבתי לידו. עוד לא צילמו את הסצנה שלו. הוא מחכה. לכוש בחליפה אפורה סולידית, כפי שדורש התפקיד.

שאלתי אותו למה בכלל הוא גר כבר שנתיים בגרמניה. בדיוק השאלה שלא היתה צריכה להישאל ראשונה, כנראה. הביט בי מחייר: "זה סיפור ארוך וכואב, שער היום לא סיפרתי לאיש מלבד לירידים קרובים. אני חושב שהגיע הזמן להוציא את הסיפור מתוכי, אבל תני לי עוד כמה שעות לחשוב על זה".

בינתיים צעק מישהו מתוך הפאב: "יוסף, מילואים!". קבענו להיפגש במקום פחות סואן, ועד אז הוא יחשוב כמה הוא רוצה לספר ואם בכלל.

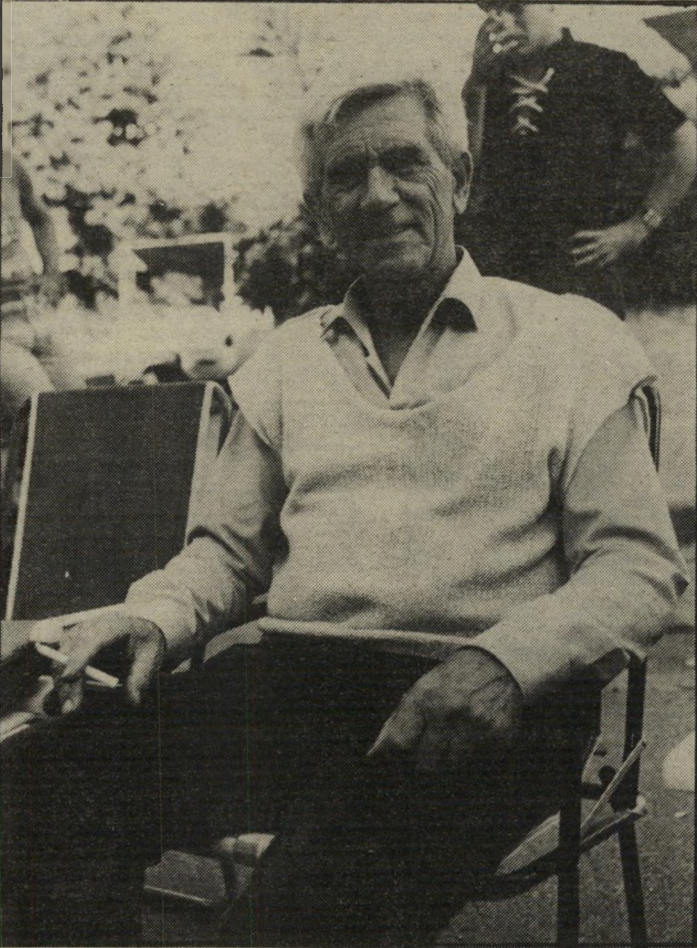
"מתרגש"

כמו חמור

ב-5 אחרי-הצהריים הגעתי למלון גרנד ביץ'. וכמעט שלא היכרתי אותו. מיכנסייג'נס, חולצה יפה וסוטי-שירט, כזה של צעירים. הבגדים הורידו לו 20 שנה. הוא מרגיש מאוד משונה לגור

שנתיים: מילוא, מה אתה מסתובב לך בגרמניה וכאוסטריה? הרי אתה במלוא כוחד: לך הכיתה!
"אבל אין לי לאן לחזור. בכל התיי אטראות יושבים תלמידים שלי, והם כולם מלאי הערכה וכבוד אליי. אבל למיכתבים שלי הם לא עונים."
אני שואלת אותו אם כבר החליט לספר לי את סיפור עזיבתו את הארץ. הוא יושב מולי, איש שהיה 40 שנה באורי-הזרקורים, שהופיע מאות פעמים על הבימה מול קהל גדול. מביט בי ואומר: "אני מתרגש כמו חמור. אולי זה מפני שהחלטתי לדבר סוף-סוף על הכאב שלי, על זה שעזבתי את הבית ואת הארץ שלי. וגם אספר לך את מי אני מאשים כזה. אני לא יודע אם זה צעד נכון שאני עושה עכשיו, אבל אני מרגיש שהגיע הזמן".

הנה סיפורי: הכל, כמוכן, התחיל ב-1. כזה שלשחק ולבנים לא הספיק לי. רציתי יותר. רציתי רברים שהם מעבר לקידום הקאריירה הפרטית שלי. חשבתי שמה שהכי-חשוב זה לקדם את התיאטרון בארץ. להפוך אותו ל- חלק אינטגרלי של חייה-תרבות בארץ, ושיהיה תיאטרון ממש טוב. חשבתי שרמה של תיאטרון אפשר להשיג רק על-ידי תחרות. לא מספיק שיש הבימה והתיאטרון הקאמרי שמציי גים תיאטרון בתל-אביב וחלטורות במקומות אחרים בארץ. מפני שאין שם בימה מתאימה, מפני שהתפאורה לא בדיוק מסתדרת. בגלל עוד 100 סיבות — תיאטרון צריך שיהיה לו בית. היה לי חלום שבער בעצמותיי להקים תיאטרונים בכל הארץ. בחיפה, בירושלים, באשקלון, בכל מקום שיתי נג. רציתי להקדיש את עצמי לנושא זה. שיכנעתי את אבא חושי להקים תיאטרון בחיפה. כולם צחקו עלינו. היו

מילוא בתל-אביב

גרעיני דלעת מזכירים את הבית!"

שאיימו שאם יהיה תיאטרון בחיפה, הקאמרי והבימה לא יבואו להציג שם. חושי לא נכנע. שנה אחרי שנפתח תיאטרון חיפה אמר לי אבא חושי: "היום כביש תל-אביב-חיפה נעשה דר- סיטרי". התחלתי לנהל את התיאטרון ונהניתי והייתי גאה, אבל רציתי ללכת לאה. עוד תיאטרון, עוד עיר.

אשתי ימימה, זיכרונה-לברכה, גיל- תה אז את חורבות החאן בירושלים וקראה לי לבוא ולראות את זה. היתה שם חורבה נפלאה. בחלק מהחדרים יש נגר יקה, שאמר שהוא מוכן לצאת מהמיבנה בשביל 1,500 לירות. רצתי לגרשון אגרון, ראש העיר, ואמרתי לו: תשלח איזה שלפר לנגר ההוא ותקנה את המיבנה. אבל אגרון לא שלח שלפר אלא הלך בעצמו, עם המינבעת שלו ועם המקל המהודר. כשראה הנגר את ראש-העיר, מייד עלה המחיר ל-15,000 לירות. עד שטדי קולק קנה את החאן, עלה המחיר ל-150,000 לירות.

מילוא בתפקיד אביו של אפי דיין
זו הפעם השנייה!"